

MỤC LỤC

LỜI MỞ ĐẦU.....	5
CHƯƠNG 1: SOI TRONG DÒNG NƯỚC.....	7
CHƯƠNG 2: BỌ SUỐI.....	14
CHƯƠNG 3: DÒNG SUỐI GẬP RẮC RỐI.....	23
CHƯƠNG 4: KIỂM TRA MẪU NƯỚC.....	28
CHƯƠNG 5: CHUÔNG CỬA PHÉP THUẬT.....	35
CHƯƠNG 6: TIỀN CÁ NGỰA.....	46
CHƯƠNG 7: XIN HÃY GIÚP ĐỠ!.....	51
CHƯƠNG 8: XÁ XỊ ĐÂU RỒI?.....	57
CHƯƠNG 9: VÀO THỊ TRẤN.....	66
CHƯƠNG 10: CÁC ANH CHỊ PHẢI DỪNG LẠI!.....	70
CHƯƠNG 11: VẼ TRANH ĐƯỜNG PHỐ.....	77
CHƯƠNG 12: MÓN QUÀ!.....	84
CHƯƠNG 13: CĂN PHÒNG CẦU VỒNG.....	94
CHÚ GIẢI.....	98

DÀNH TẶNG ELLIE VÀ LUCY — ML
DÀNH TẶNG GOOSE VÀ BUBS — AC

Câu chuyện này không có thật.
Tên tuổi, nhân vật, nơi chốn, và các sự kiện
đều là sản phẩm tưởng tượng của tác giả,
và nếu có thật cũng được sử dụng với mục đích hư cấu.

LỜI MỞ ĐẦU

Dạo gần đây, tôi và Xá Xị ngày nào cũng ngóng đợi tiếng chuông cửa phía nhà kho.

Tôi biết hầu hết mọi người đều háo hức khi nghe thấy tiếng chuông cửa nhà họ reo vang. Nó có thể báo hiệu một món quà hoặc một gói hàng được giao đến, hay một người bạn ghé chơi. Nhưng chuông cửa nhà chúng tôi còn thú vị hơn thế nữa cơ. Bởi vì nó là chiếc chuông cửa *thần kì*.

Khi nó đổ chuông, điều đó có nghĩa là một sinh vật huyền bí đang đợi bên ngoài nhà tôi đây. Một sinh vật huyền bí cần lắm sự giúp đỡ của chúng tôi.

Gần như cả cuộc đời mẹ tôi đã giúp đỡ chúng. Và bây giờ tôi cũng thế...

Nhắc thấy một bóng đen, tôi bèn chạy ù đến bên cửa sổ. Đó có phải là...? Không, chỉ là một con quạ. Tôi thở dài.

Bạn rỗng con của chúng tôi, Kẹo Dẻo ấy mà, đã trở lại cuộc sống của mình trong cánh rừng vài tuần trước. Nhưng tôi hi vọng cậu ấy sẽ sớm về thăm. Sớm thật là sớm. Càng sớm càng tốt.

Tôi buông tiếng thở dài. Vừa đưa một tay lăn qua lăn lại chiếc ống lớn trên bàn ăn, tôi vừa quan sát bầu trời để tìm Kẹo Dẻo. Khéo lại thấy cậu ấy thì sao.

“Ôi! Này, đó là tay tớ đấy!” Tôi hét lên.

Xá Xì hẳn đang nhắm tới chiếc ống tôi đang lăn, mà có lẽ nó nghĩ giờ là một vật sống.

Nhưng thay vì thế, những móng vuốt sắc như kim của nó lại găm xuống bàn tay tội nghiệp của tôi.

“Cậu không được leo lên bàn cơ mà, mèo hư.” Tôi vừa nói vừa nhấc nó vào lòng mình.

“Meo!” Nó cự nự. Nó lần lượt trườn hai bàn chân trước lên bàn và ngước lên xem tôi có để ý không.

Có chứ, nhưng tôi quyết định để kệ nó và quan sát. “Chỉ một lát nữa rồi tội mình sẽ ra suối, Xá Xị ạ. Có ống nhòm dưới nước trong tay, tớ sẽ nhìn thấy rõ mồn một tất cả những chú bọ nước tận dưới đáy suối cho mà xem. Tớ sẽ là thợ săn bọ suối tài ba nhất từ trước đến nay.”

Aa! Màng bọc mà tôi lấy trong bếp không đủ lớn để vừa với đầu ống nhòm. Tôi nhấc Xá Xị lên và đặt nó trên ghế của mình. Tôi vỗ nhẹ đầu nó.

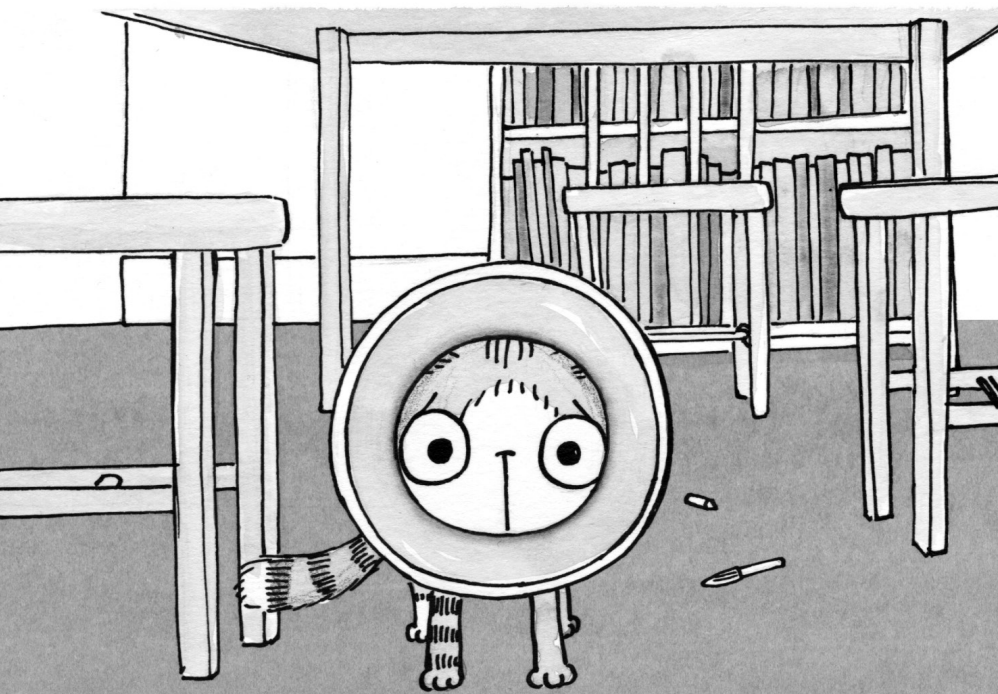
“Tớ sẽ quay lại ngay và *sau đó* tội mình đi được rồi.”

Tôi vừa lấy màng bọc ra khỏi tủ bếp thì nghe thấy tiếng kêu lớn vọng lại từ phòng ăn.

“Meeooooooooo!”

Tôi lắc đầu. Con mèo ngốc xít. Tôi quay lại tìm khắp phòng ăn, nhưng không thấy Xá Xị đâu.

Huych.

Tôi nhìn xuống sàn nhà. Có gì đó vừa động đậy. Chiếc ống nhựa dùng để nhòm dưới nước của tôi giờ đang nằm lăn lóc *dưới* gầm bàn. Làm thế nào mà nó rơi xuống được nhỉ? Tôi cúi xuống nhặt, nó quay ngoắt về phía tôi. Khuôn mặt chú mèo lọt thỏm bên trong ống đang nhìn tôi chăm chăm.

“Ôi, Xá Xị! Cậu không nên nhét cả đầu vào trong ống nhòm như thế chứ! Cậu chỉ nên nhòm vào nó thôi.” Tôi lắc nhẹ để chiếc ống nhựa tuột ra khỏi cái đầu mướt mà của chú mèo.

Xá Xị chui đầu ra, cọ cọ vào tôi và kêu gừ gừ.

“Không có gì đâu, gốc ạ.” Tôi nói và vuốt ve bộ lông của nó. “Có lẽ từ giờ tụi mình nên để ống nhòm dưới nước thôi nhỉ?”

“Meo!” Xá Xị đồng tình.

Chúng tôi ngồi xuống bàn ăn và tôi bắt tay vào việc. Mẹ tôi đã cắt đáy một chiếc hũ nhựa để làm thành một cái ống có miệng

đủ lớn có thể nhìn xuyên qua. (Và cũng đủ lớn để Xá Xị nhét đầu vào.)

Tôi cẩn thận vuốt nhẹ màng bọc ở một đầu ống và quấn ba dây cao su vòng bên ngoài. Ta đa! Ống nhòm của tôi đã xong. Bây giờ tất cả những gì tôi cần là một ít nước suối.

Tôi đang thu dọn đồ đạc thì nghe tiếng bụi cây bên ngoài xào xạc. Tôi chạy đến cửa sổ, hi vọng rằng đó là anh bạn quái vật Long Xù của mình, nhưng lần này chỉ là một con sóc. Tôi thở dài. Tôi có nên ở nhà không? Phòng khi chuông cửa phép thuật vang lên?

Xá Xị cụng đầu vào chân tôi và kêu lên vẻ sốt ruột.

Nó đã đúng. Chờ đợi không làm cho một sinh vật huyền bí xuất hiện. Hơn nữa, biết đâu tôi lại bắt gặp Long Xù trong rừng. Và tôi còn có thể nhìn rõ bầu trời (thậm chí rõ hơn ấy chứ) dưới suối. Tôi đã quyết định rồi.